

Người Đẹp và Quái Vật

MỘT CÂU CHUYỆN
MANG TÍNH GIẢI TRÍ
DÀNH CHO ĐỘC GIẢ VỊ THÀNH NIÊN.

NGƯỜI ĐẸP VÀ QUÁI VẬT

Quý Nhi dịch

Marie Le Prince de Beaumont

GUBOTT

Tác giả

Marie Le Prince de Beaumont

Người dịch: Quý Nhi (Me Zi)

Giám sát: Uyên Đào, Quốc Duy

Soát lỗi: Xuân Mỹ (Mê)

Biên tập: Thu Anh (Cốm)

Thiết kế bìa: Quý Nhi (Me Zi)

NGƯỜI ĐẸP

VÀ

QUÁI VẬT

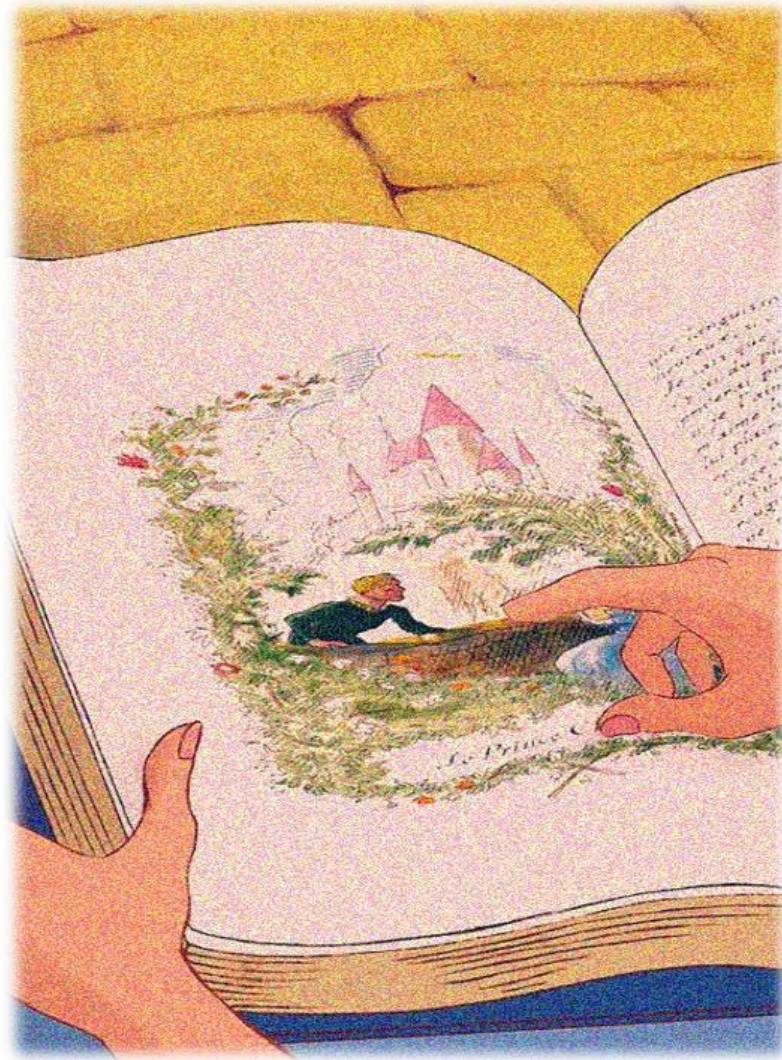
* * * * *

Xưa kia có một thương gia rất giàu có, ông có sáu người con, ba người con trai và ba cô con gái. Là một người thông minh, ông không chi bất kỳ đồng nào cho việc giáo dục của chúng mà truyền cho chúng đủ các kỹ nghệ. Các cô con gái của ông vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là đứa con gái út. Khi cô còn nhỏ, mọi người đều ngưỡng mộ và gọi cô là *Belle bé nhỏ*; vì vậy, khi lớn lên, cái tên *Belle* đó vẫn gắn với cô khiến hai người chị vô cùng ghen tị. Cô con gái út, xinh đẹp, và cũng tốt hơn những người chị của cô. Hai cô chị lớn rất tự hào bởi vì họ giàu có. Họ tự tạo cho mình bầu không khí lơ lửng gây sự chú ý, và sẽ không qua lại với con gái của những thương gia khác, cũng như giao du với bất kỳ ai ngoài những người có phẩm giá. Họ vui chơi mỗi ngày trong những bữa tiệc tiêu khiển, những vũ hội, kịch, hòa nhạc,... và cười nhạo cô em gái của họ vì cô dành phần lớn thời gian của mình để đọc những cuốn sách hay. Bởi biết rằng họ có một khối tài sản khổng lồ, một số thương nhân lỗi lạc đã tìm đến họ; nhưng hai người chị nói rằng sẽ không bao giờ kết hôn, trừ khi họ có thể gặp gỡ với một Công tước, hay ít nhất là một Bá tước. Belle thì lại rất lịch sự cảm ơn vì họ đã ngỏ ý với cô, và nói với họ rằng cô còn quá trẻ để kết hôn, chỉ muốn ở với cha mình thêm vài năm nữa.

Trong một lần, người thương gia mất hết toàn bộ tài sản của mình, ngoại trừ một ngôi nhà nhỏ ở nông thôn cách thị trấn rất xa; và ông nói với các con, với đôi mắt ngấn lệ, họ phải đến đó và làm việc để kiếm sống. Hai người chị lớn đáp lại rằng họ sẽ không rời khỏi thị trấn, vì họ có một số tình nhân, những người mà họ chắc chắn sẽ rất bằng lòng khi có được hai cô chị, mặc dù họ không có của cải. Nhưng họ đã nhầm, bởi những gã đó đã khinh thường và bỏ rơi họ trong hoàn cảnh nghèo khó. Họ không còn được yêu mến bởi vì sự tự cao của họ, mọi người nói, “chúng không đáng để được thương hại, chúng tôi rất vui khi thấy tính kiêu căng của chúng bị hạ thấp, hãy để chúng đi mà tự cao tự đại trong việc vắt sữa và trông nom đàn bò. Nhưng, (họ nói thêm,) chúng tôi vô cùng lo lắng cho Belle, cô ấy rất ngọt ngào, dịu dàng, nói chuyện tử tế với những người nghèo khổ, thật là một

người nhã nhặn và tốt bụng.” Không những thế, một vài quý ông vẫn muốn cưới cô, dù cho họ biết cô chẳng có một xu dính túi; nhưng cô nói với họ rằng mình không thể nào nghĩ đến việc bỏ mặc người cha tội nghiệp của mình trong nỗi bất hạnh, và quyết định đồng ý đến vùng thôn quê để an ủi và chăm sóc ông. Lúc đầu, Belle đáng thương cũng rất đau buồn khi mất hết tài sản; “nhưng (cô tự nhủ,) có phải mình đã khóc quá nhiều, điều đó sẽ không làm mọi thứ trở nên tốt hơn, mình phải tự cố gắng khiến cho bản thân hạnh phúc mặc dù chẳng có gì trong tay.” Khi gia đình họ đến căn nhà ở vùng nông thôn, người thương gia và ba người con trai của ông chuyên tâm vào việc chăn nuôi và trồng trọt; Belle thức dậy lúc bốn giờ sáng, vội vàng dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị bữa sáng cho gia đình. Ban đầu, cô cảm thấy rất khó khăn, vì cô vẫn chưa quen với việc làm việc như một người hầu; nhưng trong vòng chưa đầy hai tháng, cô trở nên mạnh mẽ và khỏe mạnh hơn bao giờ hết. Sau khi hoàn tất công việc của mình, cô đọc sách, chơi harpsichord^(*), hoặc ngân nga trong khi vừa kéo sợi. Trái lại, hai cô chị của cô thì chẳng biết dành thời gian của mình cho việc gì, họ không làm gì ngoài việc ngồi lê lét thờ thần cả ngày, than vãn vì mất quần áo đẹp và những mối quan hệ quen biết. “Nhìn cô em út của chúng ta mà xem (họ nói với người kia,) thật là một đứa đáng thương, xấu tính, ngu ngốc mới bằng lòng sống với cái tình cảnh khổ sở này.” Người thương gia lại có quan điểm khá đặc biệt; ông biết rất rõ rằng Belle tỏa sáng hơn các chị của mình, trong nhân cách cũng như trí tuệ, và cảm phục sự khiêm tốn, tính chăm chỉ và kiên nhẫn của cô; so với hai người chị không những bỏ mặc cô với tất cả đồng việc nhà, mà còn sỉ nhục cô từng giây từng phút.

(): một nhạc cụ bộ dây phím cổ được sử dụng rộng rãi trong thời kỳ Phục Hưng, chơi bằng cách nhấn các phím trên một bàn phím. Khi một phím được nhấn, một cái búa nhỏ sẽ đập vào dây tương ứng và phát ra âm thanh.*

Cả gia đình họ đã sống ẩn dật như thế trong khoảng một năm, cho đến khi người thương gia nhận được một bức thư, với lời nhắn rằng một con tàu mà ông từng để tài sản trên đó đã cập bến an toàn. Tin tức này gần như khiến hai cô con gái lớn sung sướng đến phát điên, ngay lập tức khoái chí với hy vọng quay lại thị trấn bởi họ đã hoàn toàn mệt mỏi với cuộc sống ở vùng nông thôn; và khi thấy cha mình đang chuẩn bị lên đường, họ xin ông mua cho họ áo choàng mới, mũ, trang sức và vô số những món đồ lặt vặt; nhưng Belle không đòi hỏi một thứ gì, bởi cô nghĩ rằng tất cả số tiền mà cha cô nhận được sẽ trở nên ít ỏi sau khi mua đủ hết mọi thứ mà hai người chị của cô muốn. “Con muốn thứ gì, Belle?” cha cô hỏi. “Khi cha sẵn lòng nghĩ về con, (cô nói,) xin hãy mang cho con một bông hồng, bởi vì hoa hồng không được trồng ở quanh đây nên chúng thuộc loài hiếm.” Không phải Belle quan tâm về bông hoa hồng mà cô chỉ yêu cầu một thứ gì đó, để cô lấy gương của mình chỉ trích cách cư xử của các chị cô, những người mà bảo rằng cô làm điều đó chỉ để trông đặc biệt. Người thương gia tốt bụng tiếp tục lên đường, nhưng khi ông đến

nơi, mọi người lại kiện ông về hàng hóa. Sau rất nhiều rắc rối và đau đớn không định trước này, ông lại quay về cuộc sống nghèo khổ như cũ.

Ông đi còn cách nhà mình không quá ba mươi dặm, nghĩ về niềm vui mà ông nên thấy được khi gặp lại các con, và khi đi qua một khu rừng lớn, ông đã bị lạc. Trời đổ mưa và tuyết rơi khủng khiếp, gió lớn đến nỗi khiến ông ngã ngựa hai lần; và khi đêm đến, ông bắt đầu e sợ rằng hoặc mình sẽ chết vì lạnh và đói, hoặc là sẽ bị xé xác bởi những con sói mà ông đã nghe thấy tiếng hú của chúng quanh đây. Đột nhiên, qua dãy cây dài dưới cánh rừng, ông nhìn thấy một ánh sáng ở khoảng cách không xa. Dần đến gần hơn nguồn sáng đó, ông nhận ra nó bắt nguồn từ một tòa lâu đài được thắp sáng trang hoàng từ trên xuống dưới. Người thương gia tạ ơn Chúa vì phát hiện lấy làm vui sướng này và vội vã đến tòa lâu đài; nhưng ông rất ngạc nhiên khi chẳng gặp một người nào bên ngoài lâu đài cả. Con ngựa của ông theo sau ông, và thấy một chuồng ngựa lớn đang mở; nó đi vào, tìm thấy cả cỏ khô và yến mạch. Con vật tội nghiệp gần như chết đói, đã ăn rất ngon lành. Người thương gia buộc ngựa vào chiếc máng cỏ và đi về phía tòa lâu đài, nơi ông không thấy ai, nhưng bước vào sảnh lớn, ông lại thấy một ngọn lửa ấm và một cái bàn bày biện đủ thứ được bố trí trải dài. Vì bị ướt khá nhiều do mưa và tuyết, ông lại gần đóng lửa để làm khô mình. “Hi vọng rằng, (ông nói,) chủ nhân của lâu đài này hay những người hầu của ngài sẽ thứ lỗi cho sự tùy tiện của ta; ta cho rằng chẳng bao lâu nữa một trong số họ sẽ xuất hiện.”

Ông đã chờ trong một khoảng thời gian khá lâu, cho đến khi đồng hồ điểm mười một giờ, và vẫn không có ai đến: cuối cùng vì đói đến mức không chịu được nữa, ông bèn chụp lấy con gà và ăn hết hai miếng, người run rẩy suốt một lúc lâu. Sau đó, ông uống vài cốc rượu, và trở nên can đảm hơn, ông đi ra khỏi hành lang và băng qua vài căn buồng lớn với đồ đạc trang trí nguy nga lộng lẫy, đến một căn phòng có một chiếc giường cực kì dễ chịu, và vì quá mệt mỏi và đã qua nửa đêm, ông quyết định, tốt nhất là đóng cửa lại rồi đi ngủ.

Hơn mười giờ ngày hôm sau thì người thương gia thức dậy, và khi chuẩn bị đứng lên, ông kinh ngạc khi thấy một bộ đồ tắm tất được đặt trong căn phòng khá là đồ nát mà ông ta đã ngủ đêm qua. “Chắc hẳn là, (ông nói,) lâu đài này thuộc về một nàng tiên nào đó, người đã nhìn thấy và thương xót cho hoàn cảnh khốn cùng của ta.” Ông nhìn qua cửa sổ, nhưng thay vì tuyết thì ông lại nhìn thấy giàn cây xinh xắn xen lẫn với những bông hoa đẹp chưa từng thấy. Sau đó, ông trở lại đại sảnh, nơi mà ông đã ăn bữa tối hôm qua, và tìm thấy một ít sôcôla đã làm sẵn đặt trên một chiếc bàn nhỏ. “Cảm ơn, bà Tiên tốt bụng, (ông nói lớn,) vì đã chu đáo chuẩn bị bữa sáng cho tôi; Tôi vô cùng biết ơn vì tất cả những sự biệt đãi này.”

Người đàn ông uống cốc sôcôla rồi đi tìm con ngựa của mình; nhưng khi đi ngang qua giàn hoa hồng, ông chợt nhớ đến lời yêu cầu của Belle, bèn hái lấy một nhánh cây với vài bông hồng. Ngay lập tức, ông nghe thấy một tiếng động lớn và nhìn thấy một con quái vật khủng khiếp đang tiến về phía mình, dọa ông đến nỗi suýt ngất đi.

“Người thật vô ơn, (con quái vật nói với ông ta bằng một chất giọng kinh khủng,) ta đã cứu người bằng cách tiếp đãi người vào lâu đài của ta, vậy mà đổi lại, người ăn cắp hoa hồng của ta, thứ mà ta đánh giá cao hơn bất kỳ thứ gì trong vũ trụ; người sẽ phải chết vì hành động này của người; ta cho người một phần tư giờ để chuẩn bị, nói những lời cầu nguyện của người đi.” Người thương gia quỳ gối và chấp hai tay lên cầu khẩn: “Lạy Chúa, cầu xin ngài hãy tha thứ cho tôi, thực sự tôi không hề có ý định xúc phạm khi hái một bông hồng cho một trong những đứa con gái của tôi, con bé muốn tôi mang cho nó một bông.” “Tên của ta không phải “Chúa tôi”, (con quái vật trả lời,) mà là Quái Vật; ta không thích những lời ca tụng, đó không phải ta; ta thích những người nên nói như những gì họ nghĩ; vì vậy đừng tưởng rằng ta sẽ động lòng thương cảm bởi bất kỳ lời nói tâm bốc nào của người; nhưng người nói rằng người có con gái; nên ta sẽ tha thứ cho người, với điều kiện một trong số họ sẽ tự nguyện đến và chịu thay người. Ta không nhiều lời nữa, hãy tự lo liệu việc của người, và thề rằng nếu con gái của người từ chối chết thay cho người, người sẽ trở lại đây trong vòng ba tháng.” Người thương gia chẳng có tâm trí nào mà hi sinh những đứa con của mình cho con quái vật xấu xí, nhưng ông nghĩ, khi nhận sự hoãn án này, ông nên toại nguyện khi được nhìn thấy chúng lần cuối cùng; vì vậy ông thề rằng ông sẽ quay lại, và Quái Vật nói rằng ông có thể lên đường bất cứ khi nào muốn, “nhưng, (hắn nói thêm,) người sẽ không rời đi tay không, trở lại căn phòng nơi người đã nằm nghỉ ở đó, người sẽ thấy một cái rương lớn trống rỗng; hãy lấp đầy nó với những thứ người thích nhất và ta sẽ đưa nó đến nhà của người,” đồng thời Quái Vật lùi lại. “Được rồi, (thương gia tự nhủ) nếu ta phải chết, ít nhất ta cũng có được niềm an ủi cuối cùng khi để lại một thứ gì đó cho những đứa con tội nghiệp của ta.”

Ông ta quay trở lại căn buồng ngủ, và tìm thấy một lượng lớn vàng miếng, ông lấp đầy chiếc rương lớn như lời Quái Vật nói, khóa lại, và sau đó dắt ngựa ra khỏi chuồng, rời khỏi lâu đài với nỗi sâu khổ nhiều tựa như niềm vui sướng lúc mà ông bước vào đó. Con ngựa, tự theo ý nó, chọn đi một trong những con đường của khu rừng; và trong vài giờ đồng hồ, người thương gia đã trở về tới nhà. Các con vây quanh ông, nhưng, thay vì đón nhận những cái ôm của chúng với niềm hoan vui mừng, ông lại nhìn chúng, và, giữ cành cây trên tay, ông bật khóc. “Đây, Belle, (ông nói,) cầm lấy những bông hồng này; nhưng, con có nghĩ rằng chúng đắt đỏ thế nào khi mà phải trả giá bằng cả người cha bất hạnh của con...” nói rồi ông kể

lại chuyển đi định mệnh của mình: ngay lập tức hai cô chị bắt đầu kêu la thảm thiết, nói những lời cầu khẩn xấu xa về Belle – người không hề khóc. “Hãy nhìn xem sự kiêu ngạo của con nhóc xấu xa, (họ nói); nó không đòi hỏi áo quần đẹp như chúng ta; mà thật ra Quý cô đây muốn làm cho bản thân nổi bật, và giờ nó sẽ gây ra cái chết cho người cha tội nghiệp của chúng ta, vậy mà nó chẳng thèm rơi lấy một giọt nước mắt.” “Tại sao em phải khóc, (Belle đáp) điều đó thật không cần thiết, cha sẽ không gánh chịu bởi nguyên nhân từ em, em sẽ tự nộp mình trước mọi cơn thịnh nộ của nó, và em rất hạnh phúc khi nghĩ rằng sự ra đi của em sẽ cứu được mạng sống của cha, và nó là bằng chứng cho tình yêu của em dành cho cha.” “Không, em gái à, (ba người anh trai nói,) sẽ không như vậy, các anh sẽ đi tìm con quái vật, hoặc là giết nó, hoặc chết.” “Đừng tưởng tượng bất cứ điều gì như vậy, các con trai của ta, (người thương gia can ngăn,) sức mạnh của Quái Vật quá lớn đến nỗi cha không có hi vọng gì về việc các con sẽ đánh bại được nó; cha rất vui bởi lời đề nghị tốt bụng và rộng lượng của Belle, nhưng ta không thể để con làm việc đó; ta đã già và không còn sống được bao lâu nữa nên sẽ chỉ bỏ mất vài năm, điều cha rất lấy làm tiếc chỉ vì lợi ích của tất cả các con, con yêu quý của ta.” “Thật sự, cha à, (Belle nói) cha sẽ không đến lâu đài nếu không có con, cha không thể cản việc con đi theo cha đâu.” Tất cả những gì mọi người nói đều vô ích, Belle vẫn khẳng định muốn lên đường đến lâu đài; về phần các cô chị thì rất thích thú vui mừng bởi hành động của cô – với cái đức hạnh và phẩm chất tốt từng khiến họ ghen ghét và đố kỵ đó.

Người thương gia quá đau buồn với ý nghĩ sẽ mất con gái mình, đến nỗi ông hoàn toàn quên mất về cái rương đầy vàng; nhưng buổi tối, khi tĩnh tâm để nghỉ ngơi, ông vừa đóng cửa buồng lại, thì, với sự ngạc nhiên đến vô cùng, ông tìm thấy nó bên cạnh giường ngủ của mình; tuy nhiên, ông định sẽ không cho các con biết rằng đã mình trở nên giàu có, bởi chúng sẽ muốn được quay lại thị trấn, và ông đã quyết định sẽ không rời khỏi vùng quê này; nhưng ông tin tưởng nói với Belle bí mật đó: cô đã báo tin cho cha, rằng hai ngài quý ông đã đến khi ông vắng mặt và tán tỉnh các chị của cô; cô xin cha đồng ý cho cuộc hôn nhân của họ và đưa họ số tài sản; bởi cô quá tốt đến nỗi cô yêu họ và sẵn sàng tha thứ cho mọi sự bạc đãi của họ. Những kẻ độc ác này dục mắt bằng cử hành tây, để khiến chúng gượng rơi những giọt nước mắt khi từ biệt em gái; nhưng các anh của cô lại thực sự quan tâm. Belle là người duy nhất không rơi nước mắt khi chia tay, bởi cô không muốn làm họ thêm lo lắng.

Con ngựa đi theo đường thẳng đến tòa lâu đài; và đến gần tối, họ nhận ra lâu đài được thấp sáng y như lúc người cha được thấy lần đầu tiên: con ngựa tự động đi vào chuồng, người thương gia và con gái của ông bước vào đại sảnh, nơi họ thấy một cái bàn được dọn lên những món ăn vô cùng xa xỉ, cùng với hai chiếc khăn ăn. Người thương gia chẳng có tâm trạng để ăn, nhưng Belle vẫn cố tỏ ra vui vẻ, ngồi vào bàn và bỏ thức ăn cho ông ấy. Bản thân cô nghĩ: “Nhất định là Quái Vật có ý định vỗ béo trước khi ăn thịt mình, vậy nên hẳn mới chuẩn bị một buổi tiếp đãi thịnh soạn như vậy.” Khi đã ăn xong, họ bỗng nghe thấy một tiếng động lớn, và người thương gia chào tạm biệt đưa con tội nghiệp của mình trong nước mắt, bởi ông nghĩ rằng Quái Vật đang đến. Belle kinh hãi một cách đau buồn trước vẻ ngoài khủng khiếp của hắn ta, nhưng cô lấy hết can đảm của mình nhất có thể, và con quái vật hỏi rằng liệu cô có đến một cách tự nguyện không. “V-à-n-g,” cô đáp, giọng run rẩy. “Ông rất tốt, và ta bắt buộc ông, con người lương thiện kia, làm những gì ông muốn sáng ngày mai, nhưng đừng bao giờ nghĩ đến việc quay lại đây một lần nào nữa. Tạm biệt, Belle.” “Tạm biệt, ngài Quái Vật,” cô trả lời; ngay lập tức con quái vật rời đi. “Ôi, con gái của ta, (người thương gia ôm chầm lấy Belle nức nở,) cha gần như bị dọa sợ đến chết mất; hãy tin cha, tốt hơn hết là con nên quay về, và để cha ở lại đây.” “Không, thưa cha, (Belle nói với giọng cương quyết,) cha

phải lên đường vào sáng mai, hãy để con lại với sự bảo vệ và phù hộ của Thượng đế.” Họ đi ngủ, và cứ tưởng rằng họ sẽ không thể chợp mắt cả đêm; nhưng ngay khi nằm xuống, họ liền chìm vào giấc ngủ. Belle nằm mơ, thấy một người phụ nữ xinh đẹp đến và nói với cô rằng: “Ta rất hài lòng với sự đức hạnh của con, Belle, hành động tử tế của con khi từ bỏ mạng sống để cứu cha mình sẽ không trở nên vô nghĩa.”

Khi cô thức dậy và kể cho cha nghe giấc mơ của mình, mặc dù nó giúp cho ông được an ủi đôi chút, nhưng ông vẫn không thể kìm được những giọt nước mắt cay đắng khi phải bỏ lại đứa con thân yêu của mình.

Ngay sau khi cha cô đi khuất, Belle ngồi bệt xuống giữa đại sảnh, và y như rằng cô ấy bật khóc; nhưng là một cô gái có kiên định lớn, cô phó thác mình cho Chúa, và quyết định sẽ không cảm thấy khó khăn với khoảng thời gian ít ỏi mà cô còn có thể sống; bởi cô nghĩ chắc rằng Quái Vật sẽ ăn thịt cô đêm nay.

Tuy vậy, cho đến lúc đó, cô nghĩ rằng mình cũng có thể đi lang thang và chiêm ngưỡng lâu đài xinh đẹp này, thứ mà cô không khỏi trầm trồ thán phục; đó là một nơi thú vị và khiến cô cảm thấy thoải mái, và cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy một cánh cửa mà ở trên có viết, “PHÒNG CỬA BELLE.” Cô vội mở nó ra, và sững sờ trước vẻ nguy nga tráng lệ bao trùm cả căn phòng, nhưng điều trước nhất thu hút sự chú ý của cô là một cái thư viện lớn, một cây đàn harpsichord và một số sách nhạc. “Chà, (cô tự nói với chính mình,) xem ra bọn họ sẽ không để thời gian của mình trôi qua chậm chạp vì thiếu trò tiêu khiển đây.” Rồi cô lại ngẫm nghĩ: “Nhưng nếu mình chỉ ở đây một ngày, hẳn sẽ không có tất cả những sự chuẩn bị như vậy.” Sự suy xét này đã tiếp cho cô thêm phần can đảm; mở cửa thư viện, cô lấy một cuốn sách, và đọc những từ với các chữ cái bằng vàng.

“Chào mừng Người đẹp, hãy xua tan sợ hãi,

Là nữ hoàng nơi đây, chủ của tất cả;

Nói lên ước ao, những điều hằng mong mỏi,

Sự tuân lệnh sẽ thỏa lòng, chóng thôi.”

“Chao ôi, (cô thốt lên với một tiếng thở dài,) ta không mong muốn điều gì hơn việc gặp được người cha tội nghiệp của mình, và biết ông đang làm gì.” Vừa nói xong, cô hướng mắt nhìn vào tấm gương lớn, trước sự kinh ngạc đến vô cùng khi thấy căn nhà của mình, nơi cha cô trở về với vẻ mặt sầu khổ; các chị gái của cô ra đón ông, và, mặc dù họ đã cố tỏ ra đau buồn, nhưng niềm vui sướng khi thoát khỏi cô em gái phiền phức, vẫn hiện rõ trên từng nét mặt: trong khoảnh khắc sau đó, mọi thứ biến mất, và Belle nhận ra được bằng chứng này về sự ân cần của Quái Vật.

Buổi trưa, cô thấy bữa ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng, và trên bàn ăn, mặc dù chẳng nhìn thấy ai nhưng cô được giải trí bằng một buổi hòa nhạc xuất sắc. Nhưng vào buổi tối, khi định ngồi xuống ăn tối thì cô nghe thấy tiếng động của Quái Vật, khiến cô không khỏi kinh hãi khiếp sợ. “Belle, (Quái Vật nói,) nài cho phép ta dùng bữa cùng chứ?” “Điều đó là tùy ý ngài.” Belle run rẩy trả lời. “Không, (Quái Vật đáp lại,) nài chính là chủ nhân nơi đây; chỉ cần ra lệnh cho ta biến đi nếu sự hiện diện của ta gây phiền phức, và ta sẽ lập tức rời khỏi đây: nhưng hãy nói cho ta biết, nài có nghĩ ta rất xấu xí không?” “Đó là sự thật, (Belle nói,) bởi tôi không thể nói dối; nhưng tôi tin rằng là ngài rất tốt bụng.” “Ra là vậy, (Quái Vật nói,) thế nhưng, ngoài sự xấu xí ra thì ta chẳng có nghĩa gì; ta biết rất rõ rằng ta là một sinh vật tội nghiệp, đáng khinh và ngu xuẩn.” “Xin đừng có ý nghĩ điên rồ như vậy, (Belle cất lời,) vì chưa bao giờ kẻ ngốc lại nhận biết được điều này, hoặc là do quá khiêm tốn để tự cao về sự hiểu biết của mình.” “Hãy ăn đi, Belle, (con quái vật nói,) và hãy

cố gắng tận hưởng niềm vui trong cung điện; bởi mọi thứ nơi đây đều là của nàng, và ta sẽ rất lo lắng nếu nàng không hài lòng.” “Ngài vô cùng tử tế, (Belle trả lời;) tôi thừa nhận rằng tôi thực sự vui lòng với sự tốt bụng của ngài, và khi để tâm đến điều đó, sự méo mó hay biến dạng về ngoại hình không còn quan trọng.” “Phải, phải, (Quái Vật nói,) nhưng dù trái tim có tốt, ta vẫn chỉ là một con quái vật.” “Trong nhân loại, (Belle nói,) có đầy những kẻ xứng đáng với cái tên đó hơn là ngài, và tôi quý ngài, chỉ đơn thuần là những gì ngài có, so với những kẻ, dưới hình dạng con người, lại ẩn chứa trái tim bội bạc, đồi bại và vô ơn.” “Nếu ta đủ tinh tế, (Quái Vật đáp,) ta sẽ dành lời khen để cảm ơn nàng, nhưng ta quá ngu ngốc đến nỗi chỉ có thể nói rằng, ta vô cùng biết ơn nàng.” Belle ăn một bữa tối thịnh soạn, và gần như đã kiểm soát được sự sợ hãi đối với quái vật; nhưng cô suýt ngất xỉu khi hắn ta hỏi: “Belle, làm vợ ta nhé?” Cô phải mất một khoảng thời gian trước khi dám trả lời, bởi cô e rằng sẽ khiến hắn nổi giận nếu cô từ chối. Tuy nhiên, cuối cùng, cô vẫn nói, với giọng run run: “Không, Quái Vật à.” Tức thì, con quái vật đáng thương bắt đầu thở dài, và rít lên những âm thanh khủng khiếp đến nỗi vang vọng cả lâu đài. Nhưng Belle sớm trấn tĩnh lại sự sợ hãi của mình trước giọng nói thê lương của Quái Vật, rời khỏi căn phòng, “vậy thì, tạm biệt, Belle,”; và hắn chỉ ngoái lại, đôi lần nhìn cô khi rời đi.

Khi Belle chỉ còn ở một mình, cô cảm thấy vô cùng thương xót cho Quái Vật tội nghiệp. “Chao ôi, (Belle thốt lên,) thật đáng tiếc rằng bất cứ điều gì lương thiện thế kia lại trở nên xấu xí như vậy.”

Belle đã trải qua ba tháng vô cùng mãn nguyện tại lâu đài: mỗi tối Quái Vật đều đến thăm và trò chuyện cùng cô suốt bữa ăn, một cách rất chừng mực, cùng lối ứng xử tử tế và chất phác, nhưng không bao giờ với một thái độ hóm hỉnh. Mỗi ngày, Belle khám phá ra một vài đức tính quý giá trong con quái vật; và gặp hắn thường xuyên, cô cũng dần quen với cái dị hình đó, đến nỗi thay vì sợ hãi những lúc hắn đến thăm, cô thường thỉnh thoảng nhìn vào đồng hồ để xem xem khi nào thì chín giờ, bởi Quái Vật không bao giờ lỡ việc đến vào giờ đó. Duy chỉ có một điều khiến Belle lo lắng không yên, đó là mỗi tối, trước khi cô đi ngủ, con quái vật luôn hỏi rằng liệu cô có muốn làm vợ hắn không. Một ngày nọ, cô nói với hắn: “Quái vật à, ước gì tôi có thể đồng ý lấy ngài, nhưng tôi thực sự thẳng thắn rằng không thể khiến ngài tin là điều đó sẽ xảy ra: tôi sẽ luôn quý trọng ngài như một người bạn; mong ngài hãy cố chấp nhận hài lòng với điều này.” “Ta phải thế, (Quái Vật nói,) bởi vì, ôi! Ta biết rất rõ nỗi bất hạnh của chính ta; nhưng rồi ta yêu nàng với cảm xúc mong manh nhất, ta đã nghĩ chắc hẳn bản thân sẽ vô cùng hạnh phúc khi nàng ở lại đây; hứa với ta không bao giờ rời xa ta.” Belle then đờ mắt khi nghe những lời này; cô đã nhìn thấy trong chiếc gương thần rằng cha cô đã đổ bệnh vì mất cô, và cô khao khát được gặp lại ông. “Quả thực, tôi có thể, (Belle nói,) hứa hoàn toàn với

ngài rằng tôi sẽ không bao giờ rời xa ngài, nhưng tôi mong muốn được gặp cha tôi, nhiều đến mức tôi e rằng mình sẽ chết mất nếu ngài từ chối đáp ứng này.” “Ta thà chết đi, (Quái vật nói,) còn hơn là để em chịu bất kỳ nỗi bất hạnh nào: ta sẽ để em về với cha và ở lại với ông ấy, và Quái Vật tội nghiệp sẽ chết trong nỗi đau buồn.” “Không đâu, (Belle nhe răng nói,) tôi quá yêu quý ngài nên sẽ không thể để ngài chết, tôi hứa với ngài sẽ trở lại đây trong một tuần: ngài thấy đó các chị gái tôi đã kết hôn, còn các anh đã đi lính; chỉ một tuần thôi, để tôi ở bên cạnh cha tôi, vì ông chỉ có một mình.” “Em sẽ ở đó vào sáng mai thôi, (Quái Vật nói,) nhưng hãy nhớ lấy lời hứa: khi có ý nghĩ muốn quay lại đây, em chỉ cần đặt chiếc nhẫn này lên bàn trước lúc ngủ; tạm biệt, Belle.” Quái Vật thở dài, như thường lệ, chúc cô ngủ ngon; và Belle đi ngủ với một tâm trạng buồn bã vô cùng khi thấy hân quá đau khổ.

Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, Belle nhận ra cô đang ở nhà cha mình, và vừa rung chiếc chuông nhỏ đặt cạnh giường ngủ, cô thấy người một người hầu gái đi vào; người kia, ngay khi nhìn thấy cô, đã hét âm lên; lúc đó, cha cô chạy lên cầu thang, và ông nghĩ mình sẽ chết mất vì vui sướng khi gặp lại đứa con gái thân yêu. Ông ôm cô thật nhanh, giữ chặt trong vòng tay mình suốt hơn mười lăm phút.

Ngay khi những cảm xúc mãnh liệt qua đi, Belle bắt đầu nghĩ đến việc phải đứng dậy, và lo lắng rằng mình không có quần áo để mặc; nhưng người hầu gái nói rằng mình vừa tìm thấy ở căn phòng kế bên, một chiếc rương lớn chứa đầy những váy đầm, được bao phủ bởi vàng và kim cương. Belle cảm ơn Quái Vật tốt bụng vì sự quan tâm, chăm sóc ân cần của anh, cô lấy một chiếc đầm trơn giản dị nhất trong số chúng, và định sẽ tặng các chị của cô những bộ còn lại. Ngay khi cô nói vậy thì chiếc rương biến mất. Cha cô cho rằng Quái Vật nhất định là để cô giữ chúng cho riêng mình. Tức thì cả chiếc rương và những bộ áo đều xuất hiện trở lại.

Belle tự sửa soạn quần áo trong lúc chờ đợi những người chị của cô, những người đang trên đường vội vã về nhà cùng với chồng của họ. Cả hai đều rất không hạnh phúc. Cô chị cả kết hôn với một người đàn ông lịch lãm lại vô cùng đẹp trai, nhưng hẳn ta quá tôn sùng bản thân đến nỗi bỏ bê vợ và chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì ngoài chính bản thân anh ta. Cô chị ba thì kết hôn cùng một người thông minh, nhưng hẳn chỉ lợi dụng nó để gây tai họa và đau khổ cho mọi người, và hơn hết chính là vợ hẳn ta. Các chị của Belle ghen tị đến phát điên lên khi nhìn thấy cô ăn mặc như một công chúa và xinh đẹp hơn bao giờ hết; tất cả lòng tốt, tình cảm của cô dành cho họ cũng không thể kìm hãm được sự ghen ghét đố kỵ đó của họ, sẵn sàng bùng lên khi cô kể với họ rằng cô đã hạnh phúc như thế nào. Họ đi ra vườn, trút sự tức giận ra nước mắt; rồi người này nói với người kia: “Con nhỏ tầm thường đó tốt hơn ở điểm nào mà nó lại sung sướng hơn chúng ta nhiều vậy chứ?” “Này em gái, (cô chị cả nói,) một ý nghĩ vừa nảy lên trong đầu chị, chúng ta hãy cố gắng giữ chân nó ở lại đây hơn một tuần, và có lẽ con quái vật ngớ ngẩn, ngu xuẩn đó sẽ nổi điên lên vì con bé đã phá vỡ lời hứa, đến nỗi sẽ ăn tươi nuốt sống nó.” “Đúng vậy, thưa chị, (cô kia đáp lời,) vậy chúng ta hãy tỏ ra tử tế với nó nhiều nhất có thể.” Sau khi thỏa ước quyết định này, hai người họ trở lên phòng, và bắt đầu cư xử vô cùng dịu dàng trìu mến với cô em út của mình, đến nỗi khiến Belle đáng thương rung rung nước mắt vì vui sướng. Thời hạn một tuần kết thúc, họ lại khóc lóc, và đầu bứt tóc và tỏ vẻ tiếc nuối khi phải chia tay với em gái, khiến cô hứa sẽ ở lại thêm một tuần nữa.

Cùng lúc đó, Belle không thể không tự khiển trách bản thân về nỗi bất an lo lắng mà cô có thể sẽ gây ra cho Quái Vật tội nghiệp, người mà cô yêu mến chân thành và khao khát được gặp lại. Đêm thứ mười ở bên cha, cô mơ thấy mình đang ở trong khu vườn của tòa lâu đài, và nhìn thấy Quái Vật nằm rã rời trên bãi cỏ, anh ta dường như sắp chết, và bằng âm giọng hấp hối, trách móc vì sự vô ơn của cô. Belle chợt tỉnh giấc và bật khóc. “Không phải mình rất xấu xa sao? (cô nức nở,) đã đối xử tệ với Quái Vật, người đã chăm chút, tìm hiểu và làm quá nhiều điều để khiến mình vui lòng. Có phải lỗi của anh ta là quá xấu xí hay thiếu trí thức như vậy? Anh tốt bụng, lương thiện, thế là quá đủ. Tại sao mình lại từ chối lấy anh ta? Mình sẽ hạnh

phúc với một quái vật hơn là các chị của mình với những người chồng của chị ấy. Ở họ, chẳng phải sự thông minh, sắc sảo cũng chẳng phải bề ngoài đẹp trai hào nhoáng mới làm người phụ nữ hạnh phúc; mà chính là đức tính, sự ân cần và tử tế. Và Quái Vật có tất cả những phẩm chất quý giá này. Đúng là, mình chẳng cảm nhận được tình cảm dịu dàng dành cho anh ấy mà chỉ thấy sự biết ơn, quý trọng và tình bạn, và đã làm anh ta đau khổ; mình thật vô ơn, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.” Belle tự nhủ xong, liền đứng dậy, tháo chiếc nhẫn của cô đặt lên bàn, rồi lại nằm xuống; ngay khi vừa lên giường, cô lập tức ngủ thiếp đi. Thức dậy vào sáng hôm sau, Belle vui mừng khôn xiết khi nhận ra mình đang ở trong lâu đài của Quái Vật. Cô mặc một trong những bộ đồ lộng lẫy nhất của mình và chờ đợi đến khi đêm xuống, với sự nôn nóng tột độ.

Cuối cùng, thời gian cô mong mỏi đã đến, đồng hồ điểm chín giờ, nhưng Quái Vật vẫn không xuất hiện. Belle sau đó bắt đầu sợ hãi rằng mình có thể đã gây nên cái chết của anh ta. Cô vừa khóc vừa siết chặt hai tay mình, chạy khắp lâu đài như một con người tuyệt vọng. Sau khi tìm kiếm mọi nơi, cô bỗng nhớ lại giấc mơ của mình, và chạy thật nhanh đến con kênh trong vườn, nơi cô mơ thấy anh. Đến đó, cô nhìn thấy Quái Vật tội nghiệp nằm dài ra, hoàn toàn vô thức, và, anh đã chết, như cô hình dung.

Cô lao mình vào anh ta không chút sợ hãi, và nhận ra tim anh vẫn đập, cô lấy một ít nước từ con kênh và đổ lên đầu anh ta. Quái Vật từ từ mở mắt, và nói với Belle: “Nàng quên lời hứa của mình, và ta đã rất đau khổ vì mất nàng, đến nỗi ta quyết định tuyệt thực; nhưng ít nhất là, có được niềm hạnh phúc khi gặp lại nàng lần cuối, ta chết cũng mãn nguyện.” “Không, Quái vật yêu dấu, (Belle nói,) anh không được chết; hãy sống để là chồng của em; từ giây phút này, em đưa tay cho anh, và thề rằng đó sẽ không là ai khác ngoài anh. Chao ôi! Em cứ nghĩ rằng em đối với anh chỉ là tình bạn, nhưng, cảm giác đau lòng mà em đang cảm nhận ngay hiện tại đã khiến em nhận thức được rằng, em không thể sống thiếu anh.” Ngay khi Belle vừa cất lên những lời này, cô thấy tòa lâu đài bỗng lấp lánh ánh sáng, và pháo hoa, nhạc cụ, mọi thứ, dường như báo trước một sự kiện trọng đại nào đó: nhưng không gì có thể khiến cô chú ý; cô quay về phía Quái Vật, người mà cô vừa run lên vì sợ và lo lắng, nhưng thật ngạc nhiên làm sao! Quái Vật đã biến mất, và dưới chân cô

là một vị hoàng tử thu hút nhất mà cô từng trông thấy; anh cảm ơn cô vì đã chấm dứt lời nguyện mà anh đã gánh chịu giống như một Quái Vật. Mặc dù vị hoàng tử bảnh bao kia đáng để cô chú ý đến, nhưng cô không tài nào kiên nhẫn được mà hỏi Quái Vật ở đâu. “Anh ta ở ngay cạnh nàng đây, (Hoàng tử nói,): một nàng tiên độc ác đã trừng phạt và để ta sống dưới lớp hình dạng đó cho đến khi có một cô gái nào bằng lòng lấy ta: nàng tiên cũng đã ra lệnh cho ta phải che giấu đi sự thật này; chỉ có nàng trong thế gian này, đủ rộng lượng để chinh phục được tấm lòng và tính khí này của ta; và trao cho nàng ngai vàng của ta, cũng không thể trả hết sự biết ơn mà ta dành cho nàng.” Belle sửng sốt, đưa tay đỡ vị Hoàng tử tuấn tú đứng lên, rồi họ cùng nhau tiến vào lâu đài. Cô vui mừng khôn xiết khi thấy cha cô và cả gia đình ở trong đại sảnh; họ đã được đưa đến đây bởi người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện trong giấc mơ của cô.

“Belle, (người phụ nữ nói,) hãy đến và nhận lấy phần thưởng cho sự ưu tú và sáng suốt của con; con đã đề cao tâm hồn, đúc hạnh lên trên hết, hơn cả sự thông minh hay vẻ đẹp bề ngoài, và, con xứng đáng để tìm được một người hội tụ đủ tất cả những phẩm chất này: con sẽ trở thành một Nữ hoàng vĩ đại và cao thượng; ta hy vọng rằng ngai vàng sẽ không làm vui giảm phẩm hạnh của con, hoặc khiến con đánh mất bản thân mình. Và còn các người, (nàng tiên quay về phía hai cô chị của Belle,) ta hiểu hết tâm can, và tất cả ác tâm chứa đựng trong trái tim của các người: hãy biến thành hai bức tượng, nhưng, dù biến đổi thành tượng, lý trí các người vẫn không hề mất đi. Các người sẽ đứng trước cổng lâu đài, và đó sẽ là sự trừng phạt của các người, chứng kiến hạnh phúc của em gái mình; không quyền năng nào có thể khiến các người trở lại hình dáng cũ cho đến khi cả hai nhận thức được lỗi lầm của mình; dù ta e rằng các người sẽ chỉ mãi mãi là một bức tượng. Sự kiêu ngạo, thù hận, tính tham lam và lười biếng đôi khi có thể chế ngự được, nhưng việc hoàn lương của một tâm trí đầy hiểm độc và sự đố kỵ lại là một điều kì diệu.” Tức thì, nàng tiên vung đũa phép, và trong chốc lát tất cả những gì trong đại sảnh đều được dịch chuyển vào cung điện của Hoàng tử. Thần dân đón nhận anh với niềm hoan vui sướng; anh kết hôn với Belle, sống với cô thật lâu về sau; và hạnh phúc của họ - được tạo dựng trên sự đức hạnh - trọn vẹn.

Hết.